

Αριθμός Απόφασης

122/2020

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Δ'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Αναστασία Κυριαζή, Πρόεδρο Εφετών, Χριστόδουλο Κυρτσίδη Εισηγητη-Εφέτη, Αναστασία Ανθοπούλου, Εφέτη και τη Γραμματέα Νικολέτα Νέδα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 15 Απριλίου 2019 για να δικάσει τις υποθέσεις με τους εξής διαδίκους:

Α. Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1891/1706/2018 (αρ. πιν.37)

ΕΚΚΑΛΟΥΣΑ – ΕΝΑΓΟΥΣΑ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΆΘΩ, που εδρεύει στο Άγιο Όρος, όπως εκπροσωπείται κατά νόμο, ΑΦΜ 090003914, που εκπροσωπήθηκε βάσει ΔΗΛΩΣΕΩΣ κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ από τον πληρεξούσιο δικηγόρο **ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΙΔΗ ΔΙΟΓΕΝΗ** με Α.Μ. 003550 του Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΙ – ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΙ:

- 1) **Ιερομόναχος Μεθόδιος**, κατά κόσμο **ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ** του Δημητρίου,
- 2) **Θεόκλητος** κατά κόσμο **ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ** του Βασιλείου,
- 3) **Ιερομόναχος Γρηγόριος**, κατά κόσμο **ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ** του Ιωάννη,
- 4) **Σεραφείμ**, κατά κόσμο **ΛΑΜΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ** του Ιωάννη,
- 5) **Βαρνάβας**, κατά κόσμο **ΧΑΜΑΛΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ** του Κωνσταντίνου,
- 6) **Εφραίμ**, κατά κόσμο **ΣΑΡΛΑΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ** του Γεωργίου,
- 7) **Νικόδημος**, κατά κόσμο **ΜΟΥΛΛΗ ΝΙΚΟΛΑΟΣ** του Ριζά-Πέτρου,

- 8) Χαράλαμπος, κατά κόσμο ΣΑΜΙΩΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του Ιγνατίου,
- 9) Αρσένιος, κατά κόσμο ΤΣΙΟΤΡΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Κωνσταντίνου,
- 10) Φιλάρετος, κατά κόσμο ΡΟΥΜΟΓΛΟΥ ΜΑΡΚΟΣ του Κοσμά,
- 11) Λουκάς, κατά κόσμο ΜΙΧΑΛΕΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ του Δημητρίου,
- 12) Ισαάκ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ του Δημητρίου,
- 13) Αθανάσιος, κατά κόσμο ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ του Βασιλείου,
- 14) Κλεόπας, κατά κόσμο ΜΙΧΑΛΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Δημητρίου,
- 15) Αντύπας, κατά κόσμο ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ του Θεοδώρου,
- 16) Αβραάμ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Δημητρίου,
- 17) Μαρδάριος, κατά κόσμο ΛΩΤΣΑΣ ή ΛΟΤΣΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Δημητρίου,
- 18) Χρυσόστομος, κατά κόσμο ΤΣΟΥΛΦΑΣ ΧΑΡΙΤΩΝ του Χρήστου,
- 19) Χαρίτων, κατά κόσμο ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του Θρασύβουλου,
- 20) Ιερομόναχος Σάββας, κατά κόσμο ΒΑΡΒΑΡΗΓΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του Κωνσταντίνου,
- 21) Αθανάσιος, κατά κόσμο ΑΘΑΝΑΣΑΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Γεωργίου,
- 22) Ονούφριος, κατά κόσμο ΣΟΥΣΑΝΙΑΝ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ του Μπέντρος,
- 23) Πανάρετος, κατά κόσμο ΒΕΡΓΟΣ ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ του Γεωργίου,
- 24) Κυριακός, κατά κόσμο ΕΥΘΥΜΙΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Παναγιώτη,
- 25) Τιμόθεος, κατά κόσμο ΗΛΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Ιωάννη,

26) Διονύσιος, κατά κόσμο ΡΟΥΜΠΕΓΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

του Παναγιώτη,

27) Παρθένιος, κατά κόσμο ΠΑΠΠΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του

Βασιλείου,

28) Μάξιμος, κατά κόσμο ΚΑΓΙΑΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ του Ανδρέα,

29) Στέφανος, κατά κόσμο ΒΟΤΖΑΚΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του

Ιωάννη,

30) Κυπριανός, κατά κόσμο ΜΑΧΑΙΡΙΔΗΣ ΚΟΣΜΑΣ του

Αριστείδη,

31) Νείλος, κατά κόσμο ΜΠΕΓΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Βασιλείου,

32) Μιχαήλ, κατά κόσμο ΝΕΟΝΑΚΗΣ ΠΕΤΡΟΣ του Πέτρου,

33) Χριστόφορος, κατά κόσμο ΖΑΧΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του

Φιλίππου,

34) Συμεών, κατά κόσμο ΝΤΡΑΓΚΑΝ ΤΣΟΛΙΤΣ του Βουκασίν,

35) Διομήδης, κατά κόσμο ΒΛΑΧΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ -

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ του Νικολάου,

36) Ανδρέας, κατά κόσμο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ του

Γεωργίου,

37) Ματθαίος, κατά κόσμο ΡΟΥΣΣΗΣ ΜΙΧΑΗΛ του Αθανασίου,

38) Αμβρόσιος, κατά κόσμο ΤΣΑΡΙΔΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του

Γεωργίου,

39) Μελχισεδέκ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του

Δημητρίου,

40) Ευγένιος, κατά κόσμο ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του

Βασιλείου,

41) Ανατόλιος, κατά κόσμο ΚΑΤΑΦΥΓΙΩΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

του Δημητρίου,

42) Πορφύριος, κατά κόσμο ΠΙΤΙΑΚΟΥΔΗΣ - ΛΙΑΚΟΥΔΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Αθανασίου,

43) Σάββας, κατά κόσμο ΜΠΟΥΝΙΤΣ ΝΤΡΑΓΚΑΝ του

Ντούσαν,

- 44) Ιακώβ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Δημητρίου,
45) Κύριλλος, κατά κόσμο ΝΙΚΟΛΙΔΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Νικολάου,
46) Ησαΐας, κατά κόσμο ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ του Δημητρίου,
47) Λάζαρος, κατά κόσμο ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ του Στυλιανού,
48) Αντώνιος, κατά κόσμο ΧΑΒΙΑΡΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Εμμανουήλ,
49) Μερκούριος, κατά κόσμο ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗΣ ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ του Σπυρίδωνα,

50) Χρύσανθος, κατά κόσμο ΚΟΥΤΣΟΛΙΑΚΟΣ ή ΚΟΥΣΤΟΛΙΑΚΟΣ ΠΑΥΛΟΣ του Ιωάννη,

51) Δαμιανός, κατά κόσμο ΤΣΙΟΤΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ,

52) Θεόφιλος, κατά κόσμο ΚΑΤΖΑΓΙΑΝΝΗΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ του Δούκα,

οι οποίοι διαμενουν στο κεντρικό κτίριο της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου του Αγίου Όρους, και άπαντες παρασταθηκαν βάσει ΔΗΛΩΣΕΩΣ κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ από τον πληρεξούσιο δικηγόρο ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗ με Α.Μ. 001527 του Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Β. Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1892/1707/2018 (αρ. πιν. 38)

ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΕΣ – ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΙ:

- 1) Ιερομόναχος Μεθόδιος, κατά κόσμο ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ του Δημητρίου,
2) Θεόκλητος κατά κόσμο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ του Βασιλείου,
3) Ιερομόναχος Γρηγόριος, κατά κόσμο ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Ιωάννη,
4) Σεραφεΐμ, κατά κόσμο ΛΑΜΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Ιωάννη,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

- 5) Βαρνάβας, κατά κόσμο ΧΑΜΑΛΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του Κωνσταντίνου,
- 6) Εφραίμ, κατά κόσμο ΣΑΡΛΑΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του Γεωργίου,
- 7) Νικόδημος, κατά κόσμο ΜΟΥΛΑΗ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Ριζά-Πέτρου,
- 8) Χαράλαμπος, κατά κόσμο ΣΑΜΙΩΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του Ιγνατίου,
- 9) Αρσένιος, κατά κόσμο ΤΣΙΟΤΡΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Κωνσταντίνου,
- 10) Φιλάρετος, κατά κόσμο ΡΟΥΜΟΓΛΟΥ ΜΑΡΚΟΣ του Κοσμά,
- 11) Λουκάς, κατά κόσμο ΜΙΧΑΛΕΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ του Δημητρίου,
- 12) Ισαάκ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ του Δημητρίου,
- 13) Αθανάσιος, κατά κόσμο ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ του Βασιλείου,
- 14) Κλεόπας, κατά κόσμο ΜΙΧΑΛΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Δημητρίου,
- 15) Αντύπας, κατά κόσμο ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ του Θεοδώρου,
- 16) Αβραάμ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Δημητρίου,
- 17) Μαρδάριος, κατά κόσμο ΛΩΤΣΑΣ ή ΛΟΤΣΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Δημητρίου,
- 18) Χρυσόστομος, κατά κόσμο ΤΣΟΥΛΦΑΣ ΧΑΡΙΤΩΝ του Χρήστου,
- 19) Χαρίτων, κατά κόσμο ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του Θρασύβουλου,
- 20) Ιερομόναχος Σάββας, κατά κόσμο ΒΑΡΒΑΡΗΓΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του Κωνσταντίνου,
- 21) Αθανάσιος, κατά κόσμο ΑΘΑΝΑΣΑΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Γεωργίου,

- 22) Ονούφριος, κατά κόσμο ΣΟΥΣΑΝΙΑΝ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ του Μπέντρος,
23) Πανάρετος, κατά κόσμο ΒΕΡΓΟΣ ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ του Γεωργίου,
24) Κυριακός, κατά κόσμο ΕΥΘΥΜΙΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Παναγιώτη,
25) Τιμόθεος, κατά κόσμο ΗΛΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Ιωάννη,
26) Διονύσιος, κατά κόσμο ΡΟΥΜΠΕΓΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Παναγιώτη,
27) Παρθένιος, κατά κόσμο ΠΑΠΠΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Βασιλείου,
28) Μάξιμος, κατά κόσμο ΚΑΓΙΑΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ του Ανδρέα,
29) Στέφανος, κατά κόσμο ΒΟΤΖΑΚΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του Ιωάννη,
30) Κυπριανός, κατά κόσμο ΜΑΧΑΙΡΙΔΗΣ ΚΟΣΜΑΣ του Αριστείδη,
31) Νείλος, κατά κόσμο ΜΠΕΓΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Βασιλείου,
32) Μιχαήλ, κατά κόσμο ΝΕΟΝΑΚΗΣ ΠΕΤΡΟΣ του Πέτρου,
33) Χριστόφορος, κατά κόσμο ΖΑΧΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Φιλίππου,
34) Συμεών, κατά κόσμο ΝΤΡΑΓΚΑΝ ΤΣΟΛΙΤΣ του Βουκασίν,
35) Διομήδης, κατά κόσμο ΒΛΑΧΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ - ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ του Νικολάου,
36) Ανδρέας, κατά κόσμο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ του Γεωργίου,
37) Ματθαίος, κατά κόσμο ΡΟΥΣΣΗΣ ΜΙΧΑΗΛ του Αθανασίου,
38) Αμβρόσιος, κατά κόσμο ΤΣΑΡΙΔΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Γεωργίου,
39) Μελχισεδέκ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του Δημητρίου,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

40) Ευγένιος, κατά κόσμο ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Βασιλείου,

41) Ανατόλιος, κατά κόσμο ΚΑΤΑΦΥΓΙΩΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Δημητρίου,

42) Πορφύριος, κατά κόσμο ΠΙΤΙΑΚΟΥΔΗΣ – ΛΙΑΚΟΥΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Αθανασίου,

43) Σάββας, κατά κόσμο ΜΠΟΥΝΙΤΣ ΝΤΡΑΓΚΑΝ του Ντούσαν,

44) Ιακώβ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Δημητρίου,

45) Κύριλλος, κατά κόσμο ΝΙΚΟΛΙΔΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Νικολάου,

46) Ησαΐας, κατά κόσμο ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ του Δημητρίου,

47) Λάζαρος, κατά κόσμο ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ του Στυλιανού,

48) Αντώνιος, κατά κόσμο ΧΑΒΙΑΡΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Εμμανουήλ,

49) Μερκούριος, κατά κόσμο ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗΣ ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ του Σπυρίδωνα,

50) Χρύσανθος, κατά κόσμο ΚΟΥΤΣΟΛΙΑΚΟΣ ή ΚΟΥΣΤΟΛΙΑΚΟΣ ΠΑΥΛΟΣ του Ιωάννη,

51) Δαμιανός, κατά κόσμο ΤΣΙΟΤΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ,

52) Θεόφιλος, κατά κόσμο ΚΑΤΖΑΓΙΑΝΝΗΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ του Δούκα,

οι οποίοι διαμενουν στο κεντρικό κτίριο της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου του Αγίου Όρους, και άπαντες παρασταθηκαν βάσει ΔΗΛΩΣΕΩΣ κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ από τον πληρεξούσιο δικηγόρο ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗ με Α.Μ. 001527 του Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ .

ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗ – ΕΝΑΓΟΥΣΑ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ, που εδρεύει στο Άγιο Όρος, όπως

εκπροσωπείται κατά νόμο, ΑΦΜ 090003914, που εκπροσωπήθηκε βάσει ΔΗΛΩΣΕΩΣ κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ από τον πληρεξούσιο δικηγόρο **ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΙΔΗ ΔΙΟΓΕΝΗ** με **Α.Μ. 003550** του **Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**.

Γ. Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1893/1708/2018 (αρ. πιν.39)

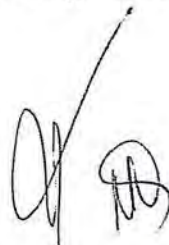
ΕΚΚΑΛΟΥΣΑ – ΕΝΑΓΟΥΣΑ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΆΘΩ, που εδρεύει στο Άγιο Όρος, όπως εκπροσωπείται κατά νόμο, ΑΦΜ 090003914, που εκπροσωπήθηκε βάσει ΔΗΛΩΣΕΩΣ κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ από τον πληρεξούσιο δικηγόρο **ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΙΔΗ ΔΙΟΓΕΝΗ** με **Α.Μ. 003550** του **Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**.

ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΙ – ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΙ:

- 1) **Ιερομόναχος Μεθόδιος**, κατά κόσμο **ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ** του Δημητρίου,
- 2) **Θεόκλητος** κατά κόσμο **ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ** του Βασιλείου,
- 3) **Ιερομόναχος Γρηγόριος**, κατά κόσμο **ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ** του Ιωάννη,
- 4) **Σεραφείμ**, κατά κόσμο **ΛΑΜΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ** του Ιωάννη,
- 5) **Βαρνάβας**, κατά κόσμο **ΧΑΜΑΛΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ** του Κωνσταντίνου,
- 6) **Εφραίμ**, κατά κόσμο **ΣΑΡΛΑΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ** του Γεωργίου,
- 7) **Νικόδημος**, κατά κόσμο **ΜΟΥΛΑΗ ΝΙΚΟΛΑΟΣ** του Ριζά-Πέτρου,
- 8) **Χαράλαμπος**, κατά κόσμο **ΣΑΜΙΩΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ** του Ιγνατίου,
- 9) **Αρσένιος**, κατά κόσμο **ΤΣΙΟΤΡΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ** του Κωνσταντίνου,
- 10) **Φιλάρετος**, κατά κόσμο **ΡΟΥΜΟΓΛΟΥ ΜΑΡΚΟΣ** του

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Κοσμά,

11) Λουκάς, κατά κόσμο ΜΙΧΑΛΕΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ του Δημητρίου,

12) Ισαάκ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ του Δημητρίου,

13) Αθανάσιος, κατά κόσμο ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ του Βασιλείου,

14) Κλεόπας, κατά κόσμο ΜΙΧΑΛΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Δημητρίου,

15) Αντύπας, κατά κόσμο ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ του Θεοδώρου,

16) Αβραάμ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Δημητρίου,

17) Μαρδάριος, κατά κόσμο ΛΩΤΣΑΣ ή ΛΟΤΣΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Δημητρίου,

18) Χρυσόστομος, κατά κόσμο ΤΣΟΥΛΦΑΣ ΧΑΡΙΤΩΝ του Χρήστου,

19) Χαρίτων, κατά κόσμο ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του Θρασύβουλου,

20) Ιερομόναχος Σάββας, κατά κόσμο ΒΑΡΒΑΡΗΓΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του Κωνσταντίνου,

21) Αθανάσιος, κατά κόσμο ΑΘΑΝΑΣΑΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Γεωργίου,

22) Ονούφριος, κατά κόσμο ΣΟΥΣΑΝΙΑΝ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ του Μπέντρος,

23) Πανάρετος, κατά κόσμο ΒΕΡΓΟΣ ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ του Γεωργίου,

24) Κυριακός, κατά κόσμο ΕΥΘΥΜΙΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Παναγιώτη,

25) Τιμόθεος, κατά κόσμο ΗΛΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Ιωάννη,

26) Διονύσιος, κατά κόσμο ΡΟΥΜΠΕΓΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Παναγιώτη,

27) Παρθένιος, κατά κόσμο ΠΑΠΠΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Βασιλείου,

- 28) Μάξιμος, κατά κόσμο ΚΑΓΙΑΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ του Ανδρέα,
- 29) Στέφανος, κατά κόσμο ΒΟΤΖΑΚΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του Ιωάννη,
- 30) Κυπριανός, κατά κόσμο ΜΑΧΑΙΡΙΔΗΣ ΚΟΣΜΑΣ του Αριστείδη,
- 31) Νείλος, κατά κόσμο ΜΠΕΓΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του Βασιλείου,
- 32) Μιχαήλ, κατά κόσμο ΝΕΟΝΑΚΗΣ ΠΕΤΡΟΣ του Πέτρου,
- 33) Χριστόφορος, κατά κόσμο ΖΑΧΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Φιλίππου,
- 34) Συμεών, κατά κόσμο ΝΤΡΑΓΚΑΝ ΤΣΟΛΙΤΣ του Βουκασίν,
- 35) Διομήδης, κατά κόσμο ΒΛΑΧΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ - ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ του Νικολάου,
- 36) Ανδρέας, κατά κόσμο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ του Γεωργίου,
- 37) Ματθαίος, κατά κόσμο ΡΟΥΣΣΗΣ ΜΙΧΑΗΛ του Αθανασίου,
- 38) Αμβρόσιος, κατά κόσμο ΤΣΑΡΙΔΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Γεωργίου,
- 39) Μελχισεδέκ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ του Δημητρίου,
- 40) Ευγένιος, κατά κόσμο ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του Βασιλείου,
- 41) Ανατόλιος, κατά κόσμο ΚΑΤΑΦΥΓΙΩΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Δημητρίου,
- 42) Πορφύριος, κατά κόσμο ΠΙΤΙΑΚΟΥΔΗΣ – ΛΙΑΚΟΥΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Αθανασίου,
- 43) Σάββας, κατά κόσμο ΜΠΟΥΝΙΤΣ ΝΤΡΑΓΚΑΝ του Ντούσαν,
- 44) Ιακώβ, κατά κόσμο ΨΩΜΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του Δημητρίου,
- 45) Κύριλλος, κατά κόσμο ΝΙΚΟΛΙΔΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του Νικολάου,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

46) Ησαΐας, κατά κόσμο **ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ ΗΡΑΚΛΗΣ** του Δημητρίου,

47) Λάζαρος, κατά κόσμο **ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ** του Στυλιανού,

48) Αντώνιος, κατά κόσμο **ΧΑΒΙΑΡΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ** του Εμμανουήλ,

49) Μερκούριος, κατά κόσμο **ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗΣ ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ** του Σπυρίδωνα,

50) Χρύσανθος, κατά κόσμο **ΚΟΥΤΣΟΛΙΑΚΟΣ** ή **ΚΟΥΣΤΟΛΙΑΚΟΣ ΠΑΥΛΟΣ** του Ιωάννη,

51) Δαμιανός, κατά κόσμο **ΤΣΙΟΤΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ**,

52) Θεόφιλος, κατά κόσμο **ΚΑΤΖΑΓΙΑΝΝΗΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ** του Δούκα,

οι οποίοι διαμένουν στο κεντρικό κτίριο της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου του Αγίου Όρους, και άπαντες παρασταθήκαν βάσει ΔΗΛΩΣΕΩΣ κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ από τον πληρεξούσιο δικηγόρο **ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗ** με **Α.Μ. 001527** του **Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**.

Η ενάγουσα με την, από 25-4-2012, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1220/110/2012 αγωγή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτήν. Επί της αγωγής εκδόθηκαν οι α) 70/2014 εν μέρει οριστική απόφαση και β) 15/2018 οριστική απόφαση, με τις οποίες έγινε, εν μέρει, δεκτή η αγωγή. Κατά των ανωτέρω αποφάσεων, η μεν ενάγουσα άσκησε τις, προαναφερόμενες, με αριθμούς Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1891/1706/2018 και Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1893/1708/2018 εφέσεις οι δε εναγόμενοι την Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1892/1707/2018 έφεση, δικάσιμος για τις οποίες ορίστηκε η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας.

Κατά την εκφώνηση των υποθέσεων από την αντίστοιχη σειρά του οικείου πινακίου και κατά τη συζήτησή τους, όλοι οι διάδικοι παραστάθηκαν βάσει δηλώσεων κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ από τους προαναφερόμενους πληρεξούσιους δικηγόρους των.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. Φέρονται ενώπιον του Δικαστηρίου οι με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 49/1706/2018 έφεση της εκκαλούσας-ενάγουσας και 50/2018 αντίθετη έφεση των εκκαλούντων-εναγόμενων, κατά της υπ' αριθ. 15/2018 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, η οποία εκδόθηκε, κατά την τακτική διαδικασία, κατ' αντιμωλία των διαδίκων, επί της με αριθμό έκθεσης κατάθεσης Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1220/110/2012 αγωγής καθώς και η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 8/2015 έφεση της εκκαλούσας ενάγουσας κατά της υπ' αριθ. 70/2014 εν μέρει οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής. Οι εφέσεις έχουν ασκηθεί, σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμες (άρθρα 495, 511, 513, 516 και 518 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως η τελευταία ισχύει και ίσχυε πριν την τροποποίηση της με το άρθρο τρίτο Ν. 4335/2015 δεδομένου ότι από τα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει επίδοση των εκκαλουμένων αποφάσεων, ενώ από τη δημοσίευσή των αριθμ. 15/2018 και 70/2014 εκκαλουμένων αποφάσεων, μέχρι την άσκηση (κατάθεση) τους, δεν παρήλθε διετία και τριετία αντιστοίχως. Πρέπει, επομένως, να γίνουν τυπικά δεκτές και να ερευνηθούν περαιτέρω κατ' ουσίαν, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια διαδικασία (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ) συνεκδικαζόμενες, λόγω της προφανούς συνάφειας των, αλλά και επειδή με αυτόν τον τρόπο μειώνονται τα έξοδα (άρθρο 246 ΚΠολΔ).

II. Με την υπ' αριθμό έκθεσης κατάθεσης Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1220/110/2012, αγωγή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα-εφεσίβλητη, Ιερά Μονή Εσφιγμένου Αγίου Όρους Άθω, ισχυριζόμενη α) ότι οι εναγόμενοι κατάκρατούν τα αναφερόμενα στην αγωγή κινητά και ακίνητα της, αρνούνται να τα αποδώσουν στην ενάγουσα, αν και προσκλήθηκαν επανειλημμένα γι' αυτό από την ίδια και β) ότι με την αναφερόμενη στην αγωγή συμπεριφορά τους προσέβαλλαν ευθέως την προσωπικότητα της ζήτησε, αντιστοίχως, α) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι και κάθε τρίτος που έλκει από αυτούς δικαιώματα, να αποδώσουν σ' αυτή ως

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αποκλειστική κυρία και νομέα τα ανωτέρω κινητά και ακίνητα, όπως αυτά περιγράφονται στην αγωγή της και β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να άρουν - διακόψουν την προσβολή της προσωπικότητας της και να μην την επαναλάβουν στο μέλλον και συγκεκριμένα να απαγορευτεί σε κάθε εναγόμενο η χρήση, άλλως, να υποχρεωθεί ο κάθε εναγόμενος να παραλείψει στο μέλλον κάθε χρήση της επωνυμίας «Ιερά Μονή Εσφιγμένου» ή «Ιερά Μονή του Εσφιγμένου» με ή χωρίς τα προσδιοριστικά «Αγίου Όρους» ή «αγιορείτικη», του λογοτύπου και της σφραγίδας της, καθώς επίσης του ονόματος «Εσφιγμενίτης», του τίτλου «Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου» και «προϊστάμενος της Συνάξεως της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου» με οποιοδήποτε μεσο και τρόπο, δημοσίως ή και ιδιωτικώς, να απαγορευτεί περαιτέρω σε κάθε εναγόμενο η χρήση, άλλως, να υποχρεωθεί ο κάθε εναγόμενος να παραλείψει στο μέλλον τη χρήση κάθε παρεμφερούς όρου και ιδίως οποιουδήποτε από τους παραπάνω με την προσθήκη ενός από τα επίθετα «γνήσιος - γνήσια», «παραδοσιακός - παραδοσιακή», «μόνος - μόνη», «αυθεντικός - αυθεντική», «πραγματικός - πραγματική», «ιστορική», «παλαιό - ή παλαιά» ή οποιουδήποτε άλλου αναλόγου σημασίας ή συνδυασμού αυτών, με οποιοδήποτε μέσο και τρόπο, δημοσίως ή και ιδιωτικώς, να απαγορευτεί σ' αυτούς και σε κάθε τρίτον που έλκει από αυτούς δικαιώματα, για το μέλλον, η εκτύπωση, διάθεση, διανομή ή οπωσδήποτε διακίνηση του οποιουδήποτε εγγράφου ή και εντύπου, δημοσίως ή ιδιωτικώς, εφόσον εμπεριέχει τις παραπάνω ή άλλες ανάλογες εκφράσεις, να απειληθεί κατά κάθε εναγομένου, για κάθε παραβίαση της υποχρέωσης του να παραλείψει οποιαδήποτε από τις προαναφερόμενες πράξεις χρηματική ποινή: για κάθε επανάληψη της χρήσης της επωνυμίας ή του λογοτύπου μου ή της σφραγίδας της ή του τίτλου του ηγουμένου ή του τίτλου του Προϊσταμένου το ποσό των 5.000,00 € και για κάθε χρήση του ονόματος Εσφιγμενίτης ποσό 500,00 €, να απειληθεί προσωπική κράτηση κατά κάθε εναγομένου, διάρκειας ενός μηνός για κάθε παράβαση της υποχρέωσης του να παραλείψει την χρήση της επωνυμίας, του λογοτύπου, της σφραγίδας, του τίτλου του Ηγουμένου, του τίτλου του Προϊσταμένου της ενάγουσας και 10 ημερών για την χρήση του ονόματος Εσφιγμενίτης, να κατάδικασθούν οι έξι πρώτοι από τους εναγόμενους

(εναγόμενοι εις ολόκληρον να της καταβάλουν το ποσό του ενός εκατομμυρίου (1.000.000) ευρώ για την αποκατάσταση της ηθικής της βλάβης από την κατάληψη των κτιρίων της.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εν μέρει οριστική με αριθμό 70/2014 απόφαση του, αφού έκρινε ότι είχε δικαιοδοσία για να δικάσει την υπό κρίση υπόθεση και ότι ήταν καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο, απέρριψε τη σωρευόμενη αγωγή προσβολής προσωπικότητας ως αόριστη, κήρυξε απαράδεκτη τη συζήτηση της σωρευόμενης διεκδικητικής των ακινήτων αγωγής, λόγω μη εμπρόθεσμης εγγραφής της στα βιβλία διεκδικήσεων, ενώ τέλος, αναφορικά με τη διεκδικητική των κινητών αντικειμένων αγωγή, έκρινε αυτήν ορισμένη και νόμιμη και ακολούθως διέταξε τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης. Στη συνέχεια με την οριστική, με αριθμό 15/2018 απόφαση του, αφού ανακάλεσε την διάταξη περί τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή, υποχρέωσε τους εναγόμενους και κάθε τρίτο που έλκει δικαιώματα από αυτούς, να αποδώσουν στην ενάγουσα ως αποκλειστική κυρία και νομέα τα αιτηθέντα ακίνητα, καθώς και, από τα αιτηθέντα κινητά α) το με αριθμό κυκλοφορίας ΝΖΚ 7864 επιβατικό όχημα Ford Maverick, β) το με αριθμό κυκλοφορίας ΥΕΗ 4049 κλειστό φορτηγό Daimler, γ) το με αριθμό κυκλοφορίας ΧΚΕ 7871 ανοικτό φορτηγό - αγροτικό Nissan, δ) το με αριθμό κυκλοφορίας ΡΝΑ 8604 κλειστό φορτηγό - αγροτικό Citroen, ε) το με αριθμό κυκλοφορίας ΝΑΕ 9860 κλειστό φορτηγό - αγροτικό Nissan, στ) το με αριθμό κυκλοφορίας ΠΛ 4266 MC CORMICK όχημα, καθώς και α) ένα ξύλινο σκάφος ονόματι «ΑΝΑΛΗΨΙΣ» και β) ένα ταχύπλοο ονόματι «ΑΓΙΟΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΗΣ» με αριθμό Νηολογίου Ιερισσού 2-70/2002, απορρίπτοντας τα λοιπά αιτήματα.

Κατα της τελευταίας απόφασης παραπονούνται: 1) Με την υπό στοιχείο Α' έφεση της η ενάγουσα, για τους αναφερόμενους στην έφεση λόγους, αναγόμενους σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, επιδιώκοντας, εξαφανιζόμενης της εκκαλουμένης αποφάσεως να γίνει, εν όλω δεκτή η αγωγή της. 2) Με την συνεκδικαζόμενη, υπό στοιχείο Β', αντίθετη έφεση κατά της ίδιας απόφασης, παραπονούνται και οι εναγόμενοι, για τους αναφερόμενους στην έφεση της λόγους, αναγόμενους σε εσφαλμένη ερμηνεία και

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, επιδιώκοντας την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και την απόρριψη της σε βάρος τους αγωγής. Τέλος με την υπό στοιχείο Γ' έφεση η ενάγουσα, στρέφεται κατά της οριστικής διατάξεως της εν μέρει οριστικής, με αριθμό 70/2014, απόφασης, με την οποία απορρίφθηκε, ως αόριστη, η σωρευθείσα στο αγωγικό δικόγραφο αγωγή προσβολής προσωπικότητας ως αόριστη, για τους αναφερόμενους στην έφεση λόγους, αναγόμενους σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου επιδιώκει, εξαφανιζόμενης της εκκαλουμένης αποφάσεως να γίνει, εν όλω δεκτή η αγωγή της.

III.1. Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 ΚΠολΔ: «Στη δικαιοδοσία των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων ανήκουν: α) Οι διαφορές του ιδιωτικού δικαίου, εφόσον ο νόμος δεν τις έχει υπαγάγει σε άλλα δικαστήρια, β) οι υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας που ο νόμος έχει υπαγάγει σ' αυτά, γ) οι υποθέσεις δημόσιου δικαίου που ο νόμος έχει υπαγάγει σ' αυτά, ενώ κατ' αυτήν του άρθρου του ίδιου κώδικα «Τα δικαστήρια ερευνούν την έλλειψη δικαιοδοσίας και αυτεπαγγέλτως στις περιπτώσεις των άρθρων 1 και 2». Μετά την προσάρτηση των, λεγομένων «Νέων Χωρών» στο Ελληνικό Κράτος και εν όψει του τότε ισχύοντος Συντάγματος, η οργάνωση του αυτοδιοίκητου του Αγίου Όρους ρυθμίστηκε με το ν.δ 10/16-9-1926 «Περί καταστατικού χάρτου του Αγίου Όρους». Με το άρθρο 7 του άνω ν.δ., υπό τον τίτλο « Απονομή της δικαιοσύνης εν Αγίω Ορει» ορίζεται ότι «Η δικαιοσύνη εν Αγίω Όρει απονέμεται όσον αφορά τας Εκκλησιαστικές παραβάσεις και τας οριακάς ή εκ των ομολόγων οιασδήποτε διαφοράς υπό των Μοναστηριακών Συνάξεων και Γεροντιών, της Ιεράς Κοινότητος και Εξαρχίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου μετά δισενιασίας συνάξεως. Επί αδικημάτων του Κοινού Ποινικού Νόμου, πλην των πταισμάτων, αρμόδια είναι τα εν Θεσσαλονίκη Ποινικά Δικαστήρια.». Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 9 του ως άνω ν.δ. ορίζεται αναλυτικότερα ότι «Η Αγιορειτική δικαστική αρμοδιότητα κανονίζεται ως ακολούθως: 1.) Αι Μοναστηριακαί Συνάξεις και Γεροντίαι κανονικώς συγκροτημένοι και προεδρευόμενοι δικάζουσι πρωτοδίκως: α) Πάντα τα εκκλησιαστικά και πειθαρχικά παραπτώματα των τε αδελφών της Μονής και των εξαρτημάτων αυτής, β') Τας αστυνομικάς και αγορανομικάς παραβάσεις και τα πταίσματα τα εν περιφερεία της Μονής διαπραττόμενα.

γ') Τας μεταξύ δύο εξαρτημάτων της οικείας Μονής οριακάς ή άλλας διαφοράς. - 2.) Η Ιερά Κοινότης δικάζει: Πρωτοδίκως: Πάσας τας οριακάς μεταξύ των Ιερών Μονών διαφοράς, ως και τας μεταξύ Μονής τινός και εξαρτήματος αυτής οιασδήποτε εκ των ομολόγων τοιαύτης, ως επίσης και τας μεταξύ εξαρτημάτων δύο η πλειόνων Μονών διαφοράς. Κατ' έφεσιν: Τας εφέσεις κατά των αποφάσεων των Μοναστηριακών Γεροντιών και Συνάξεων. Τα εν Καρυαίς διαπραττόμενα πταίσματα δικάζονται υπό της Ιεράς Επιστασίας». Αντιστοίχως, με το άρθρο 7 του «Καταστατικού Χάρτη του Αγίου Όρους Άθω» (στο εξής, ΚΧΑΟ), αναλυτικότερα η απονομή δικαιοσύνης ρυθμίστηκε ως εξής: «Η εν Αγίω Όρει δικαιοσύνη απονέμεται υπό των Μοναστηριακών αρχών και της Ιεράς Κοινότητος, πλην των ποινικών άτινα υπάγονται εις τα αρμόδια Πολιτικά του Κράτους Δικαστήρια και εκδικάζονται, ως ανέκαθεν, εν Θεσσαλονίκη». με τις διατάξεις των άρθρων 44-46 ΚΧΑΟ: Άρθρο 44 «Ο σκοπός των εν Αγίω Όρει Δικαστηρίων είναι η εκδίκασις των εκάστοτε αναφουομενων εν Αγίω Όρει οριακών ζητημάτων, η φρούρησις της μοναχικής πειθαρχίας και η τιμωρία των υποπιπτοντων εις παράπτωμα μοναχών εν γένει του Αγίου Όρους». Άρθρο 45 «Το ανώτατον του Αγίου Όρους νομοθετικόν και δικαστικόν σώμα πλήν των νομοθετικών αυτού αποφάσεων εκδικάζει και τα οριακά του τόπου ζητηματα κατ' έφεσιν και αι αποφάσεις αυτού είναι οριστικαι και ανέκκλητοι και υποχρεωτικαι δια την μειονοψηφίαν». Άρθρο 46 «Αι οριακαι διαφοραί μεταξύ Μονής τινός και εξαρτηματος αυτής ή μεταξύ δύο εξαρτημάτων αυτής εκδικάζονται πρωτοδίκως εν τη Μονή αυτών και κατ' έφεσιν εις την Ιεράν Κοινότητα. Αι δε τοιαύται διαφοραί μεταξύ δύο Μονών ή εξαρτημάτων δύο Μονών εκδικάζονται πρωτοδίκως υπό της Ιεράς Συνάξεως. Και αι μεν αποφάσεις των Ιερών Μονών εφεσιβάλλονται εις την Ιεράν Κοινότητα εντός 10 ημερών από της γραπτης κοινοποιήσεως εις τον ενδιαφερόμενον διάδικον δια της Ιεράς Επιστασίας, αι δε εφεσιβληται αποφάσεις της Ιεράς Κοινότητος εφεσιβάλλονται εις το Ανώτατον έκτακτον δικαστικόν σώμα κατά την αμεσως πρώτην αυτού Σύναξιν μετά την έκδοσιν και κοινοποίησιν της αποφάσεως της Ιεράς Κοινότητος». Η, στα ανωτέρω νομοθετηματα, αναφορά μόνον των, τελούμενων στο Άγιο Όρος, ποινικών αδικημάτων, τα οποία υπάγονται στη δικαιοδοσία των ποινικών Δικαστηρίων της Θεσσαλονίκης (άρθρο 7 του Καταστατικού Χάρτη του

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Αγίου Όρους) δεν συνιστά εξ αντιδιαστολής επιχείρημα ότι όλες οι υπόλοιπες, αστικού δικαίου διαφορές, υπάγονται ανεξαιρέτως στα μοναστηριακά Δικαστήρια. Σε περίπτωση αποδοχής της άποψης αυτής η απαρίθμηση των υπαγόμενων, κατά τα άρθρα 44 και 7 ΚΧΑΟ, στα μοναστηριακά δικαστήρια αστικού δικαίου διαφορών θα ήταν άνευ σημασίας. Επιπλέον, το γεγονός ότι το Άγιο Όρος έχει αυτοδιοίκηση δεν σημαίνει ότι ασκεί πάσα δικαστική εξουσία αλλά ότι η αυτοδιοίκηση είναι δοτη από το Κράτος, το οποίο όρισε το περιεχόμενο της όπως θεώρησε σκοπιμότερο (ΕφΘεσ/κης 406/1931, Θέμιδα, έτος ΜΠ. σελ. 572 όπου αναφέρεται, από παραδρομή υπό τον αριθμό 416/1931). Τυχόν αναφερόμενη διαφορά θεωρείται ως «οριακή» κατά την έννοια των άρθρων 7, 44 και 46 ΚΧΑΟ, έτσι ώστε η εκδίκαση της ν' ανήκει στις Μοναστηριακές αρχές ή την Ιερά Κοινότητα, όταν πρόκειται για διαφορά που προκύπτει από τη βλάβη ή μετακίνηση των υπαρχόντων ορόσημων ή οροθεσιών, δηλαδή περιορίζεται ακριβώς σε απλές διαφορές μεταξύ των Μονών ή μεταξύ αυτών και των μοναχών ή των λαϊκών, που θα μπορούσαν να επιλυθούν από μοναχούς που εκ των πραγμάτων δεν διαθέτουν την αναγκαία νομική τεχνογνωσία, αλλά αντιθέτως έχουν αφιερώσει το βίο τους αποκλειστικά σε πνευματικές ενασχολήσεις.

Εξάλλου, με τη διάταξη του άρθρου 11 του νόμου 147/1914 «περί της έν ταίς προσαρτωμεναις χώραις εφαρμοστέας νομοθεσίας και της δικαστικής αυτών οργανώσεως» ορίστηκε ότι «προς απονομήν της πολιτικής και ποινικής δικαιοσύνης έν ταίς προσαρτωμεναις χώραις επιτρέπεται ή διά Βασιλικού διαταγματος ή πλειόνων τοιούτων σύστασις μέχρι τριών εφετείων και αναλόγου αριθμού πρωτοδικείων, ειρηνοδικείων και ειδικών πταισματοδικείων, συγκροτουμένων κατά τους όρους του ελληνικού οργανισμού των δικαστηρίων. Ο αριθμός των δικαστηρίων τούτων, αί έδραι, αί περιφέρειαι της δικαιοδοσίας και ο χρόνος της ενάρξεως της λειτουργίας αυτών ορισθήσεται εφ' άπαξ διά του ως είρηται σχετικού Βασιλικού διατάγματος». Με το, εκτελεστικό της ανωτέρω διάταξης, Βασιλικό Διάταγμα της 7/11 Απριλίου 1914 «περί συστάσεως δικαστηρίων εν Μακεδονία» ορίστηκε: Άρθρο 1 «Πρός απονομήν της πολιτικής και ποινικής δικαιοσύνης εν ταις επαρχίαις ταις αποτελούσαις την Γενικήν Διοίκησιν Μακεδονίας, συνιστώνται τα ακόλουθα δικαστηρια:

Έν Εφετείον εδρεύον εν Θεσσαλονίκη.

Δέκα Πρωτοδικεία εδρεύοντα 1) εν Θεσσαλονίκη, 2) εν Σέρραις, 3) εν Δράμα, 4) εν Καβάλλα, 5) εν Βερροία, 6) εν Εδέσση, 7) εν Κοζάνη, 8) εν Καστορία, 9) εν Φλωρίνη και 10) εν Γρεβενούς.

Δέκα Ειρηνοδικεία πρώτης τάξεως εδρεύοντα 1) εν Θεσσαλονίκη (σ.σ. 2-10 στίς έδρες των λοιπών Πρωτοδικείων) και τεσσαράκοντα έν Ειρηνοδικεία δευτέρας ταξεως εδρεύοντα 1) εν Βασιλικοίς, 2) ....8) Πολυγύρω, 9) Λιαριγκόβη (σ.σ. Αρναία), 10) Ιερισσώ, ...»

Άρθρο 3: «Του Εφετείου Θεσσαλονίκης η δικαιοδοσία εκτείνεται επί τας περιφέρειας των Πρωτοδικείων Θεσσαλονίκης, Σερρών, Δράμας, Καβάλλας, Βερροίας, Εδέσσης, Καστορίας και Φλωρίνης».

Άρθρο 4: «Το Πρωτοδικείον Θεσσαλονίκης περιλαμβάνει εν τη δικαιοδοσία αυτού τας περιφέρειας των Ειρηνοδικείων 1) Θεσσαλονίκης, 2-8), 9) Πολυγύρου, 10) Άρνης, 11) Ιερισσού, 12) Βάλτης και 13) Συκιάς».

Άρθρο 5: «... Το Ειρηνοδικείον Ιερισσού ασκεί δικαιοδοσίαν επί την περιφέρειαν της κωμοπόλεως Ιερισσός και των χωρίων 1) Δάφνη, 2, 3, 4) Καρυαί, 5) Κελλίον Κερασιάς (Μεγίστης Λαύρας), 6-8) (σ.σ. ονομασίες Κελλιών Μονών), 9,10), 11) Μονή Εσφιγμένου, 12) Μονή (σ.σ. 12-30 όλες οι άλλες Μονές του Αγίου Όρους), 31)....(σ.σ. 34-46 όλες οι Σκήτες του Αγίου Όρους) και παντός συνοικισμού εντός των ορίων της περιφέρειας ταύτης περιλαμβανομένου».

Τέλος, η κατά το μάλλον κρατούσα στη θεωρία άποψη, την οποία και το Δικαστήριον τούτο ασπάζεται, ως ορθότερη, υπάγει στη δικαιοδοσία των πολιτικών Δικαστηρίων ακόμη και όσες αμφισβητήσεις αφορούν τον κανονισμό ορίων γειτονικών ακινήτων (άρθρο 1020 ΑΚ) μετά από έγερση σχετικής διεκδικητικής αγωγής, πρωτίστως δε τις λοιπές διαφορές προσβολής της κυριότητας λόγω αποβολής. Σημειωτέον ότι και υπό το καθεστώς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας τα Οθωμανικά Δικαστήρια θεωρούνταν ως τα μόνα αρμόδια Δικαστήρια για την επίλυση των διαφορών που αφορούσαν ακίνητα στο Άγιο Όρος, οι δε εκδιδόμενες αποφάσεις από την ανώτατη Μοναχική Αρχή ή από το Οικουμενικό Πατριαρχείο για τις ίδιες διαφορές δεν έφεραν χαρακτήρα δικαστικών αποφάσεων ούτε και ήταν εκτελεστές από τις κυβερνητικές αρχές (βλ. Π. Παναγιωτακος, Αρχείον Εκκλησιαστικού και Κανονικού Δικαιου, έτος 1949,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

σελ. 16, 18, Σύστημα του Εκκλησιαστικού Δικαιου, τόμος Δ', σελ. 479, Ε. Δωρή, Το Δίκαιον του Αγίου Ορους, τόμος Α', σελ. 300).

Στην προκείμενη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο της έφεσης των, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι, επαναφέροντας σχετική ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου απορριφθείσα ένσταση των, ισχυρίζονται ότι, η ένδικη διαφορά, όπως αυτή υπό το στοιχείο II της παρούσας απόφασης περιγράφεται δεν υπάγεται στη δικαιοδοσία του πρωτοβαθμίου αλλά και του παρόντος Δικαστηρίου αλλά συνιστά διοικητική διαφορά ουσίας, υπαγόμενη στα Διοικητικά Δικαστήρια. Ο ισχυρισμός αυτός, όπως και ο αντίστοιχος λόγος έφεσης είναι, σύμφωνα και με όσα στην αμέσως προηγηθείσα νομική σκέψη αναλύθηκαν, απορριπτέος καθόσον, από το περιεχόμενο αλλά και τα αιτήματα της αγωγής γίνεται σαφές ότι πρόκειται περί διεκδικητικής αγωγής κινητών και ακινήτων καθώς και, σωρευόμενη, αγωγή αποζημίωσης λόγω προσβολής της προσωπικότητας, ήτοι αστικές διαφορές, υπαγόμενες, κατά τα ανωτέρω, στην δικαιοδοσία των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων.

III.2. Με το δεύτερο λόγο της έφεσης των, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι ισχυρίζονται ότι το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε την εμπράγματη αγωγή, κατά το μέρος της με το οποίο η ενάγουσα διεκδίκησε το δικαίωμα κυριότητας επί της αναφερόμενης στην αγωγή δασικής έκτασης, ως νόμιμη. Ισχυριζόμενοι δε ότι στο Ελληνικό δίκαιο δεν επιτρέπεται η κυριότητα δασών από άλλους πλην του Ελληνικού Δημοσίου, η αγωγή, κατά το μέρος της αυτό έπρεπε, δεκτής γενομένης και της σχετικής ενστάσεως των (την οποία επαναφέρουν με αυτό το λόγο έφεσης) να απορριφθεί ως μη νόμιμη. Στην Ελληνική έννομη τάξη, όμως, αντιθέτως με όσα ισχυρίζονται οι εκκαλούντες, ήδη από το 1836, με το β.δ. 17(29) Νοεμβρίου/1 Δεκεμβρίου 1836, ρυθμίστηκαν τα σχετικά με το δικαίωμα κυριότητας ιδιωτών επί δασικών εκτάσεων ζητήματα. Η κυριότητα δασών από ιδιώτες είναι, ως εκ τούτου, θεσμός γνωστός και επιτρεπτός στο Ελληνικό δίκαιο και συνακόλουθα, ο σχετικός λόγος έφεσης είναι απορριπτέος, ως μη νόμιμος. Περαιτέρω, αναφερόμενοι στο

ίδιο κεφάλαιο της αγωγής, παραπονούνται ότι εσφαλμένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εκτίμησε την αγωγή, κατά το σχετικό κεφάλαιο της, ως ορισμένη, ενώ, κατά τον ισχυρισμό τους, θα έπρεπε να την απορρίψει ως απαράδεκτη, λόγω της αοριστίας της δεδομένου ότι οι ίδιοι (εναγόμενοι) ισχυρίστηκαν ότι δεν κατέχουν όλη την σαφώς και ορισμένως περιγραφόμενη στην αγωγή δασική έκταση, αλλά μικρό μόνον τμήμα αυτής. Η περιγραφή, όμως της δασικής έκτασης στο αγωγικό δικόγραφο ήταν αρκούτως ορισμένη, προσδιορίζοντας την κατά τόπο όρια και έκταση και συνακόλουθα το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ορθώς την εκτίμησε ως ορισμένη. Ενόψει αυτών ο σχετικός λόγος της (υπό στοιχείο Β) έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος κατά την ουσία του. Σημειωτέον ότι όσα, ακροθιγώς, αναφέρουν σε αυτό το λόγο της έφεσης, σχετικά με την ποσοτική αοριστία της αγωγής κατά το ανωτέρω κεφάλαιο της, οι εκκαλούντες επαναλαμβάνουν και με τον έβδομο λόγο της έφεσης των, ο οποίος, για τους ίδιους λόγους είναι, επίσης απορριπτέος.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

III.3. Η βασική νομοθεσία για την προστασία των αρχαιολογικών μνημείων και κυρίως, στην προκειμένη περίπτωση, των βυζαντινών και μεταβυζαντινών τέτοιων, είχε εισαχθεί την περίοδο 1899 έως 1932, οπότε κωδικοποιήθηκε στον κωδ.Ν.5351/1932 «Περί αρχαιοτήτων». Η προστασία των μεταβυζαντινών μνημείων θεσπίσθηκε για πρώτη φορά σε τρεις νόμους του 1914 και του 1921, η συμπερίληψη όμως του ενός μόνον από αυτούς στην κωδικοποίηση του 1932, άφηνε χωρίς ή πάντως με ασαφή προστασία τα κινητά μνημεία της περιόδου 1453-1830. Η προστασία των νεωτέρων, δηλ. των μεταγενέστερων του 1830, μνημείων και των τοπιών ιδιαιτέρου φυσικού κάλλους, θεσπίσθηκε για πρώτη φορά το 1950. Ήδη, πληρέστερη προστασία των μνημείων παρέχεται με τις διατάξεις του ισχύοντος Ν.3028/2002. Στο θέμα της κυριότητας των μνημείων ο Ν.3028/2002 διατήρησε το καθεστώς που είχε διαμορφωθεί με τους προηγούμενους νόμους. Τα αρχαία έως το 1453, κινητά και ακίνητα, ανήκουν στο Δημόσιο, με εξαίρεση τα θρησκευτικά και τα εισαγόμενα που μπορούν υπό όρους και προϋποθέσεις να ανήκουν σε θρησκευτικά ΝΠ και στους εισάγοντες ιδιώτες αντιστοίχως. Τα αρχαία της περιόδου 1453-1830, κινητά και ακίνητα, μπορούν υπό όρους και προϋποθέσεις να ανήκουν και σε ιδιώτες, πλην των ευρημάτων ανασκαφών. Τα νεότερα

(1831-σήμερα) μπορούν να ανήκουν σε ιδιώτες. Ειδικότερα, κατά τη διάταξη του άρθρου 7 Ν.3028/2002 «1. Τα αρχαία ακίνητα μνημεία, κατά την έννοια των άρθρων 2 και 6, που χρονολογούνται έως και το 1453, καθώς και οι οργανωμένοι αρχαιολογικοί χώροι, κατά την έννοια του άρθρου 46, ανήκουν στο Δημόσιο κατά κυριότητα και νομή και είναι πράγματα εκτός συναλλαγής και ανεπίδεκτα χρησικτησίας. 2. Τα αρχαία ακίνητα μνημεία, κατά την έννοια των άρθρων 2 και 6, που χρονολογούνται μετά το 1453, είναι πράγματα εκτός συναλλαγής και ανεπίδεκτα χρησικτησίας, εφόσον ανήκουν στο Δημόσιο κατά κυριότητα ή νομή...5. Το δικαίωμα κυριότητας σε ακίνητα μνημεία μεταγενέστερα του 1453, τα οποία δεν εμπίπτουν στις διατάξεις των παραγράφων 2 και 4, ασκείται υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις του παρόντος νόμου». Με την ειδική, όμως, διάταξη, των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 73 Ν.3082/2002, κατά την οποία «1. Τα υπάρχοντα κατά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού δικαιώματα κυριότητας των εκκλησιαστικών νομικών προσώπων της Εκκλησίας της Ελλάδας, της Εκκλησίας της Κρήτης, των Μητροπόλεων της Δωδεκανήσου, του Οικουμενικού Πατριαρχείου της Κωνσταντινουπόλεως, των Πατριαρχείων Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων, της Ιερής Μονής του Σινά, των Ιερών Μονών του Αγίου Όρους, των Ιερών Μονών της Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολύτριας στη Χαλκιδική, των Βλατάδων στη Θεσσαλονίκη και του Ευαγγελιστή Ιωάννη του Θεολόγου στην Πάτμο, άλλων νομικών προσώπων ή άλλων ενώσεων προσώπων που εκπροσωπούν θρησκείες ή δόγματα, σε αρχαία μνημεία θρησκευτικού χαρακτήρα, ακόμη και αν χρονολογούνται μέχρι και το 1453, διατηρούνται. 2. Με τις διατάξεις του παρόντος δεν θίγονται ισχύουσες ειδικές διατάξεις περί του Αγίου Όρους.», ο ισχύων αρχαιολογικός νόμος ακολούθησε το προηγούμενως δημιουργηθέν νομικό status quo. Από την εφαρμογή των διατάξεων του εξαιρέθηκαν της εφαρμογής της προαναφερόμενης διατάξεως του άρθρου 7 του νόμου και συνέχισαν να διατηρούν τα δικαιώματα κυριότητας, μεταξύ άλλων νομικών προσώπων ή άλλων ενώσεων προσώπων που εκπροσωπούν θρησκείες ή δόγματα, σε αρχαία μνημεία θρησκευτικού χαρακτήρα και οι Ιερές Μονές του Αγίου Όρους. Ειδικότερα δε για τις τελευταίες περιλήφθηκε πρόβλεψη κατά την οποία οι ειδικές διατάξεις, όπως αυτές περιγράφονται στο άρθρο 105 του

Συντάγματος και το άρθρο 2 του ΚΧΑΟ, δεν θίγονται από τις διατάξεις του νόμου.

Στην παρούσα περίπτωση, με τον τρίτο λόγο της έφεσης των οικεκκαλούντες-εναγόμενοι ισχυρίζονται, επαναφέροντας σχετική ένσταση των που απορρίφθηκε σιωπηρά από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, ότι το τελευταίο ερμηνεύοντας κι εφαρμόζοντας εσφαλμένως τη διάταξη του άρθρου 966 ΑΚ, για τα εκτός συναλλαγής πράγματα, έκρινε την αγωγή ως νόμιμη, ενώ θα έπρεπε να την απορρίψει ως μη νόμιμη, δεδομένου ότι δεν νοείται δικαίωμα κυριότητας και προστασία του για τα εκτός συναλλαγής πράγματα, όπως είναι τα αναφερόμενα στην αγωγή κτίσματα, τα οποία με την ΥΑ 5980/16-10-1965 χαρακτηρίστηκαν ως «διατηρητέα μνημεία». Κατά τα αναφερόμενα, όμως, στην αμέσως προηγούμενη νομική σκέψη, τα δικαιώματα κυριότητας των Μονών του Αγίου Όρους, όπως της ενάγουσας, διατηρούνται παρά το χαρακτηρισμό των κτισμάτων ως «μνημείων» και ως εκ τούτου οι κύριοι αυτών (Ιερές Μονές) συνεχίζουν και τυγχάνουν της ίδιας προστασίας του δικαιώματος κυριότητας επ' αυτών. Ενόψει τούτων, ο σχετικός λόγος της έφεσης είναι απορριπτέος, ως νομικά αβάσιμος.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

III.4. Όπως και υπό το στοιχείο III.1 αναφέρθηκε, με το β.δ. της 07/11 Απριλίου 1914 «περί συστάσεως δικαστηρίων εν Μακεδονία» συστάθηκαν τα εξής Δικαστήρια: 1) Εφετείο Θεσσαλονίκης, 2) δέκα (10) Πρωτοδικεία, ήτοι Θεσσαλονίκης, Σερρών, Δράμας, Καβάλας, Βέροιας, Έδεσσας, Κοζάνης, Καστοριάς, Φλώρινας και Γρεβενών, τα οποία υπάγονταν στο Εφετείο Θεσσαλονίκης, 3) δέκα (10) Ειρηνοδικεία πρώτης τάξης και σαράντα ένα (41) Ειρηνοδικεία δεύτερης τάξης. Μεταξύ των σαράντα ενός (41) Ειρηνοδικείων δεύτερης τάξης περιλαμβάνονταν και το Ειρηνοδικείο Ιερισσού, το οποίο υπαγόταν στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης και είχε δικαιοδοσία στην περιφέρεια της κωμόπολης Ιερισσού, στα χωριά Δάφνη, Εγρί Μποτζάκ, Κοκκαλού και Καρυές σε κελιά των αναλυτικά αναφερόμενων Μονών του Αγίου Όρους, στις αναλυτικά αναφερόμενες Μονές, μεταξύ των οποίων και η Ιερά Μονή Εσφιγμένου, και σε σκήτες αυτών. Με το ν. δ. της 29 Μαΐου 1923 «περί συστάσεως δικαστηρίου Πρωτοδικών υπό το όνομα "Πρωτοδικείον Χαλκιδικής"» συστάθηκε το Πρωτοδικείο Χαλκιδικής, με έδρα στον Πολύγυρο, υπαγόμενο στο Εφετείο

Θεσσαλονίκης. Στη δικαιοδοσία του υπήχθησαν οι περιφέρειες των Ειρηνοδικείων Πολυγύρου, Άρνης, Βάλτης, Ιερισσού και Συκιάς, οι οποίες αποσπάστηκαν από τη δικαιοδοσία του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Η λειτουργία του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής άρχισε την 1η Οκτωβρίου 1923 (β. δ. της 24 Αυγούστου 1923). Ενόψει της χωροταξικής διαίρεσης της χώρας, όσον αφορά στην κατά τόπο αρμοδιότητα των δικαστηρίων, με το σύστημα της χωρικής υπαγωγής στα κατά τόπους ειρηνοδικεία και περαιτέρω την υπαγωγή αυτών σε αντίστοιχα Πρωτοδικεία και ακολούθως των τελευταίων σε αντίστοιχα Εφετεία, είναι σαφές και πέραν οποιασδήποτε αμφιβολίας ότι, μετά την ίδρυση του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, στο οποίο υπήχθησαν μεταξύ άλλων οι περιφέρειες του Ειρηνοδικείου Ιερισσού, μεταξύ των οποίων και όλες οι εδαφικές εκτάσεις του Αγίου Όρους, οι τελευταίες, όσον αφορά σε υποθέσεις της δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων, υπάγονται στην τοπική αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής. Σημειωτέον ότι, με τις διατάξεις του ΚΧΑΟ (άρθρα 7 και 44) δεν προβλέφθηκε κάποια ρύθμιση για την κατά τόπο αρμοδιότητα σε περίπτωση που επιληφθούν τα πολιτικά Δικαστήρια επί διαφοράς για ακίνητο κείμενο στο Άγιο Όρος, σε αντίθεση για τις ποινικές υποθέσεις υπήχθησαν στη δικαιοδοσία των ποινικών Δικαστηρίων της Θεσσαλονίκης δικαιοδοσία η οποία ήταν κατά το προηγούμενο χρονικό διάστημα παγιωμένη («ως ανέκαθεν»).

Στην παρούσα περίπτωση, με τον τέταρτο λόγο της έφεσης τους οι εκκαλούντες-εναγόμενοι παραπονούνται βάλλοντας κατά της εκκαλουμένης απόφασης ισχυριζόμενοι ότι αναρμοδίως επιλήφθηκε της αγωγής το Πρωτοδικείο Χαλκιδικής, σφετεριζόμενο την τοπική αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Συμφώνως, όμως, με τα αναφερόμενα στην αμέσως προηγηθείσα νομική σκέψη, κατά τόπον αρμόδιο ήταν το επιληφθέν πρωτοβάθμιο Δικαστήριο και ως εκ τούτου ο σχετικός λόγος της έφεσης είναι απορριπτέος.

Με δεύτερο σκέλος, υπαγόμενο στον ίδιο λόγο έφεσης προβάλλεται ο ισχυρισμός, απορριφθείς από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ότι η ενάγουσα δεν είχε έννομο συμφέρον να ασκήσει την διεκδικητική αγωγή καθόσον, το ίδιο αποτέλεσμα θα μπορούσε να επιτευχθεί με την εκτέλεση της με αριθμό Φ.2/34/2401/3/16-12-2002 απόφασης της Ιεράς

Κοινότητας του Αγίου Όρους, περί την απέλαση των εναγομένων από το έδαφος του Αγίου Όρους. Η παρεχόμενη, όμως, ένδικη προστασία με τη διοικητική πράξη απέλασης των καταληψιών από το Άγιο Όρος, η οποία, σημειωτέον, ουδέποτε εκτελέστηκε, ουδόλως καλύπτει την απαιτούμενη, από το δικαίωμα κυριότητας δικαστική προστασία, ούτε η, εξ αυτής συναγόμενη, «αναγνώριση» των δικαιωμάτων της ενάγουσας συνιστά αποσβεστική των ενδίκων δικαιωμάτων της ικανοποίηση των. Ορθώς ερμηνεύοντας κι εφαρμόζοντας, τη διάταξη του άρθρου 68 ΚΠολΔ απέρριψε, έστω και σιωπηρά, την προβληθείσα ενώπιον του σχετική ένσταση κι επομένως, ο σχετικός λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί.

III.5. Με τον πέμπτο λόγο της έφεσης τους, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι επαναλαμβάνουν τον αρνητικό της αγωγής ισχυρισμό τους, ότι η ενάγουσα, Ιερά Μονή, αδυνατούσε, αφού κατά το Βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο δεν ήταν γνωστή η έννοια του νομικού προσώπου, να καταστεί, τον δωδέκατο αιώνα μΧ (όπως περιγράφεται με σαφήνεια στην αγωγή) κυρία των επιδικών ακινήτων, παραπονούμενοι ότι το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο απέρριψε σιωπηρά τον ισχυρισμό αυτό, που οι ίδιοι βαπτίζουν «ένσταση», χωρίς να ασχοληθεί με αυτόν ειδικότερα. Ο εν λόγω ισχυρισμός, αναφερόμενος στην ικανότητα δικαίου της ενάγουσας καυτά το χρόνο κτήσης της κυριότητας των επιδικών, συνιστά άρνηση της αγωγής και ορθώς το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δεν ασχολήθηκε, με ιδιαίτερο κεφάλαιο της εκκαλουμένης απόφασης με αυτόν, αλλά ερεύνησε το περιεχόμενο της αγωγής, ενδελεχώς, κατά την έρευνα του νομικού υποβάθρου της. Επανερχόμενος, ως αυτοτελής λόγος έφεσης δε, είναι απορριπτός, ως αβάσιμος κατά το νόμο.

III.6. Με τον έκτο λόγο της έφεσης τους, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι επαναφέρουν ένσταση που πρωτοβαθμίως προέβαλαν σχετική με αοριστίες του δικογράφου της αγωγής, οι οποίες, αυτεπαγγέλτως ερευνώμενες από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, απορρίφθηκαν.

α. Με το πρώτο σκέλος του κρινόμενου λόγου της έφεσης των, επανέρχεται ο πρωτοβαθμίως προβληθείς ισχυρισμός περί την αοριστία του αγωγικού δικογράφου συνιστάμενη σε παράλειψη της ενάγουσας να αναφέρει, επακριβώς την αξία του καθενός από τα επίδικα ακίνητα και

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

κινητά. Με κατ' αρχήν δεδομένο ότι η αξία του επιδίκου ακινήτου, επί διεκδικητικής αγωγής, όπου ζητείται η επιστροφή αυτούσιου του ακινήτου, δεν συνιστά, κατά νόμο, υποχρεωτικό προσδιοριστικό στοιχείο των επιδίκων, η εν λόγω παράλειψη θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις μόνο στο θέμα της υλικής αρμοδιότητας του Δικαστηρίου και στο θέμα καθορισμού του ποσού του οφειλομένου δικαστικού ενσήμου. Ενόψει ότι στην αγωγή (σελ. 132), αναγράφεται ότι *«η αξία των επιδίκων πραγμάτων είναι ανυπολόγιστη, εν πάση δε περιπτώσει υπερβαίνει κατά πολύ το ποσό των 250.000 Ευρώ»*, προσδιορίζεται, σαφώς, το θέμα της υλικής αρμοδιότητας του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ενώ, ελλείψει συγκριτικών στοιχείων, η επιλογή μιας οποιασδήποτε τυχαίας τιμής θα παρίστατο εξωπραγματική και έωλη. Κατόπιν αυτών ο σχετικός λόγος της έφεσης είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος.

β. Περαιτέρω, ενόψει ότι η απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής οποιουδήποτε παραβόλου, τέλους, ενσήμου ή εισφοράς για την άσκηση ή την εκδίκαση αγωγών, ενδίκου μέσου ή βοηθήματος, ή για τη διενέργεια οποιασδήποτε δικαστικής ή διαδικαστικής πράξης, ενώπιον όλων των δικαστικών ή άλλων αρχών που προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 11 του Κανονιστικού Διατάγματος της 26ης Ιουνίου-10ης Ιουλίου 1944 «Περί Κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου» και 22 παρ.4 Ν.1868/1989, έχει επεκταθεί, δυνάμει της διατάξεως του άρθρου 28 παρ.4 Ν.2579/1998 «Φορολογικές διαρρυθμίσεις και άλλες διατάξεις», έχει επεκταθεί και στις δίκες κατά τις οποίες παρίσταται το νομικό πρόσωπο της Εκκλησίας της Ελλάδος ή τα άλλα θρησκευτικά ΝΠΔΔ, όπως η ενάγουσα, κανένα ζήτημα σχετικό με τον καθορισμό πληρωτέου δικαστικού ενσήμου για την ένδικη αγωγή δεν υφίσταται.

γ. Με το τέταρτο σκέλος του παρόντος λόγου έφεσης οι εκκαλούντες (εναγόμενοι) επαναλαμβάνουν τα σχετικά με την φερόμενη ποσοτική αοριστία της αγωγής, που ανέφεραν και στον δεύτερο λόγο της κρινόμενης έφεσης, για τα οποία το παρόν Δικαστήριο ήδη έχει αποφανθεί, υπό το στοιχείο III.2 της απόφασης αυτής, κρίνοντας το λόγο εκείνο απορριπτέο.

δ. Με το τελευταίο τμήμα του του εξεταζόμενου λόγου της έφεσης οι εκκαλούντες (εναγόμενοι) επιχειρούν να προσάψουν αοριστία στην

αγωγή υποστηρίζοντας ότι στο αγωγικό δικόγραφο δεν περιγράφεται με ακρίβεια ο χρόνος έναρξης της προσβολής του δικαιώματος κυριότητας της ενάγουσας επί των αιτούμενων κινητών και ακινήτων. Πέραν του γεγονότος ότι στην αγωγή με σαφήνεια περιγράφεται ο χρόνος αυτός (σελ 2-5 της αγωγής όπου γίνεται περιγραφή του ιστορικού της διενέξεως της ενάγουσας με τους εναγόμενους, ο λόγος αυτός, μη συνδεδεμένος με ένσταση παραγραφής του δικαιώματος της ενάγουσας, αλυσιτελώς προβάλλεται και είναι απορριπτέος.

III.7. Κατά τη διάταξη του άρθρου 220 παρ. 1 ΚΠολΔ «αγωγές στις οποίες συμπεριλαμβάνονται και αναγνωριστικές ή ανακοπές εμπράγματα, μικτές ή νομής, εκτός από τα ασφαλιστικά μετρα νομής, οι οποίες αφορούν ακίνητα, εγγράφονται, ύστερα από αίτηση του ενάγοντος ή ανακόπτοντος στα βιβλία διεκδικήσεων του γραφείου της περιφέρειας όπου βρίσκεται το ακίνητο, μέσα σε τριάντα ημερες από την κατάθεσή τους, διαφορετικά απορρίπτονται και αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτες». Σκοπός της διάταξης είναι η προστασία των συναλλαγών επί ακινήτων και ειδικότερα των, τρίτων στη δικαστική διένεξη, ειδικών διαδόχων που δεσμεύονται από το δεδικασμένο και την εκτελεστότητα της αποφάσεως (βλ. Κεραμεως-Κονδύλη-Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, άρθρο 220). Η μη τήρηση των διατυπώσεων της εγγραφής, ερευνάται από το δικαστήριο αυτεπαγγέλτως και επιφέρει, ως κύρωση, το απαράδεκτο της ίδιας της αγωγής (ΑΠ 878/1990, ΕλλΔνη 1991 544). Εξάλλου, το Άγιο Όρος όμως είναι στο σύνολό του αναπαλλοτρίωτο (άρθρο 105 παρ.1 Σ και άρθρο 181 ΚΧΑΟ), δηλαδή τα επί μέρους ακίνητα που βρίσκονται στη χερσόνησο του Άθω δεν υπόκεινται σε εκούσια ή αναγκαστική απαλλοτρίωση και επίσης είναι ανεπίδεκτα οποιουδήποτε εμπραγμάτου βάρους. Ως εκ τούτου δεν υφίσταται περίπτωση υπάρξεως τρίτων, αξιούντων την κατά την ανωτέρω διάταξη του άρθρου 220 παρ. 1 ΚΠολΔ προστασία και επομένως, σε περίπτωση εμπράγματων αγωγών επί ακινήτων που βρίσκονται στη χερσόνησο του Άθω η ανωτέρω διάταξη δεν τυγχάνει εφαρμογής.

Στην προκειμένη περίπτωση, η ενάγουσα, μετά την κατάθεση (12-6-2012) της ένδικης αγωγής στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, απευθύνθηκε, εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας των τριάντα ημερών, με αίτηση της, την 6-7-2012, στο Υποθηκοφυλακείο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

 Ιερισσού και ζήτησε την εγγραφή της αγωγής στα βιβλία διεκδικήσεων, αν και, κατά τα ανωτέρω, τούτο δεν ήταν απαραίτητο. Ο υποθηκοφύλακας Ιερισσού αρνήθηκε την εγγραφή και, αυθημερόν, εξέδωσε πράξη απόρριψης της αίτησης κρίνοντας ότι δεν υφίσταται κατά τόπον αρμοδιότητα του Υποθηκοφυλακείου Ιερισσού. Στη συνέχεια, η ενάγουσα υπέβαλε την από 05-07-2012 αίτησή της προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων- Γενική Διεύθυνση Διοίκησης Δικαιοσύνης-Διεύθυνση Δικηγορικού Λειτουργήματος, Συμβολαιογραφείων, Υποθηκοφυλακείων και Κτηματολογικών Γραφείων, με αίτημα να της γνωστοποιηθεί αν υπάρχει αρμόδιο Υποθηκοφυλακείο για την περιοχή του Αγίου Όρους ή άλλος αρμόδιος που να τηρεί βιβλία διεκδικήσεων για την ίδια περιοχή. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης με το υπ' αριθ. 62790/10-10-2012 έγγραφο του ανωτέρω υπηρεσίας απάντησε αρνητικά στο ερώτημα αν υφίσταται αρμόδιο Υποθηκοφυλακείο για την περιοχή του Αγίου Όρους και περαιτέρω έκανε μνεία των συνταγματικών διατάξεων του άρθρου 105 Σ, («σας παραπέμπουμε στο άρθρο 105 του Συντάγματος της Ελλάδας, το οποίο αναφέρεται στο ιδιοκτησιακό καθεστώς της χερσονήσου του Άθω»). Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την, εν μέρει οριστική, 70/2014 απόφαση του, κρίνοντας, εσφαλμένως κατά τα ανωτέρω, ότι και στα επί του Αγίου Όρους κείμενα ακίνητα εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 220 ΚΠολΔ, αλλά διαβλέποντας ότι η ενάγουσα μεν προέβη σε όλες τις απαραίτητες εκ μέρους της κινήσεις για την εγγραφή της αγωγής στα βιβλία διεκδικήσεων, ορθώς, δεν απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη εξ αυτού του λόγου, αλλά, εν όψει της προαναφερόμενης από 3-7-2012 αίτησης της ενάγουσας στο Υποθηκοφυλακείο Ιερισσού, κήρυξε τη συζήτηση της διεκδικητικής αγωγής απαράδεκτη, αναμένοντας την, διά της εκουσίας δικαιοδοσίας επίλυση του θέματος που ανέκυψε με την, κατά τα ανωτέρω, άρνηση του Υποθηκοφύλακα Ιερισσού να εγγράψει την αγωγή στα βιβλία διεκδικήσεων. Μετά την έκδοση της 27/2015 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αρναίας, με την οποία διατάχθηκε ο Υποθηκοφύλακας Ιερισσού να καταχωρήσει στα βιβλία διεκδικήσεων του Υποθηκοφυλακείου Ιερισσού την με αριθμό κατάθεσης 1220/110/12-06-2012 αγωγή (ένδικη) που άσκησε η ενάγουσα ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής

(τακτική διαδικασία), αναδρομικά από την ημέρα υποβολής της από 03-07-2012 αίτησης, ήτοι από την 06-07-2012, η ενάγουσα, εφαρμόζοντας τις διατάξεις της προαναφερόμενης 70/2014 απόφασης του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, επανέφερε, με την υπ' αριθμό έκθεσης κατάθεσης 786/54/2015, κλήση της την αγωγή προς περαιτέρω συζήτηση.

Με τον κρινόμενο λόγο της έφεσης τους οι εκκαλούντες-εναγόμενοι, υπονοώντας, εσφαλμένως, ότι η νόμιμη κύρωση για την, κατά τα ανωτέρω, μη εγγραφή της αγωγής στα βιβλία διεκδικήσεων κατά το χρόνο της πρώτης συζήτησης της αγωγής έπρεπε να είναι η απόρριψη της αγωγής, παραπονούνται για την κρίση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου να κρίνει την κλήση επαναφοράς προς συζήτηση νόμιμη και να προχωρήσει στη συνέχεια στη συζήτηση της διεκδικητικής αγωγής. Ενόψει, όμως, όσων αμέσως ανωτέρω αναπτύχθηκαν, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ορθώς εφάρμοσε τη διάταξη της προηγηθείσας απόφασης του περί την κήρυξη της συζήτησης της αγωγής ως απαράδεκτης και μετά την άρση του σχετικού κωλύματος ορθώς προέβη σε περαιτέρω συζήτηση της αγωγής. Επομένως, ο σχετικός λόγος της έφεσης είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος. Σημειωτέον ότι ο ίδιος λόγος έφεσης αποτελεί περιεχόμενο και του δευτέρου σκέλους του επομένου και τελευταίου λόγου της έφεσης, για το οποίο ισχύουν όσα και στο παρόν κεφάλαιο της απόφασης αυτής αναφέρονται.

III.8. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 308, 309, 513, 539 και 533 ΚΠολΔ συνάγεται ότι οριστική είναι εκείνη η απόφαση που περατώνει τη δίκη, με την παραδοχή, εν όλω ή εν μέρει, ενός αυτοτελούς αιτήματος παροχής δικαστικής προστασίας ή την απόρριψη της αίτησης, περιέχοντας διάγνωση ως προς όλα τα επίπεδα της δικαστικής κρίσης και απεκδύοντας το δικαστήριο από κάθε περαιτέρω εξουσία στη δικαζόμενη υπόθεση (ΟΛΑΠ 230/1983 ΝοΒ 1983.1561, ΑΠ 1721/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών «ΝΟΜΟΣ»). Μη οριστικές αποφάσεις είναι εκείνες που παρασκευάζουν την υπόθεση, ώστε να καταστεί ώριμη για έκδοση οριστικής απόφασης. Στην περίπτωση που η απόφαση αποφαίνεται οριστικά σε κύρια ή παρεμπίπτουσα αίτηση, δεν μπορεί να ανακληθεί μετά τη δημοσίευσή της από το δικαστήριο που την εξέδωσε, ενώ κατά το μέρος που δεν κρίνει οριστικά, μπορεί, είτε

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αυτεπαγγέλτως, είτε με πρόταση κάποιου διαδίκου που υποβάλλεται μόνο κατά τη διάρκεια της συζήτησης της υπόθεσης και όχι αυτοτελώς, να ανακληθεί σε κάθε στάση της δίκης από το δικαστήριο που την εξέδωσε, εωσότου εκδοθεί οριστική απόφαση (780/2015, ΑΠ 181/2013 ΑΠ 358/2011 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών «ΝΟΜΟΣ»). Δεν θεωρούνται οριστικές και επομένως δύναται να ανακληθούν οι αποφάσεις οι οποίες:

α) δέχονται την αγωγή ως παραδεκτή και νόμω βάσιμη, χωρίς να εκτιμούν ακόμη την ουσιαστική βασιμότητα, β) δέχονται ή απορρίπτουν για οποιονδήποτε λόγο τις ενστάσεις οι οποίες προταθήκαν και γ) διατάσσουν οποιαδήποτε διαδικαστική ενέργεια, π.χ. αναβάλλουν τη συζήτηση ή διατάσσουν τη συνεκδίκαση περισσοτέρων υποθέσεων ή τη διεξαγωγή μαρτυρικών αποδείξεων ή διατάσσουν εν γένει νέες ή συμπληρωματικές αποδείξεις (ΑΠ 1318/92 ΕλλΔνη 35, 378). Επομένως, δεν είναι οριστική και μπορεί να ανακληθεί από το ίδιο δικαστήριο η απόφασή του, με την οποία έκρινε νόμιμη την αγωγή και ερευνώντας την ουσία δέχθηκε ως αποδειχθέντα ορισμένα στοιχεία, ακολούθως δε, αναβάλλοντας την οριστική κρίση του επί της ουσίας, διέταξε επανάληψη συζήτησης, αφού από την κρίση αυτή δεν κωλύεται η επανεξέταση, σε άλλη στάση της δίκης των όσων έχουν κριθεί. Από τις ίδιες διατάξεις σαφώς συνάγεται ότι η πρόταση ανάκλησης μη οριστικής απόφασης είναι παραδεκτή όταν δεν υποβάλλεται αυτοτελώς, δηλαδή αν το δικαστήριο επιλαμβάνεται της υπόθεσης κατά κάποιο νόμιμο τρόπο, πράγμα που συμβαίνει και όταν εισάγεται κλήση για να συζητηθεί στην ουσία η υπόθεση (βλ. ΑΠ 687/1985 Δ 18.394). Αν διατάχθηκαν αποδείξεις, η υπόθεση είναι ώριμη προς περαιτέρω συζήτηση μετά το τέλος της αποδεικτικής διαδικασίας, δηλαδή μετά τη διεξαγωγή των αποδείξεων και την πάροδο της προς τούτο ταχθείσας προθεσμίας (Φραγκίστα Γέσιου/Φαλτσή, «Δίκαιο αποδείξεως», σελ. 103). Ο, ως άνω, περιορισμός της αυτοτελούς ανάκλησης δεν ισχύει στις περιπτώσεις εκείνες που διατάχθηκε ένα μέτρο, η εκτέλεση του οποίου είναι ανέφικτη ή τάχθηκε ένα εμπόδιο στη ροή της διαδικασίας, η αναμονή για την άρση του οποίου, προκειμένου να εξακολουθήσει και ολοκληρωθεί η διαδικασία, είναι μάταιη και προκαλεί άσκοπη επιβράδυνση αυτής. Στις περιπτώσεις αυτές, η αίτηση ανάκλησης μη οριστικής απόφασης μπορεί να υποβληθεί παραδεκτώς και με την κλήση

για κατ' ουσία συζήτηση της υπόθεσης, η εισαγωγή της οποίας με τον τρόπο αυτό δημιουργεί σταση δίκης (ΑΠ 1638/2005 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών «ΝΟΜΟΣ»).

Στην προκειμένη περίπτωση, από τα προσκομιζόμενα από τους διαδικούς έγγραφα, προκύπτει ότι με την 70/2014 μη οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, αναβλήθηκε η έκδοση οριστικής απόφασης επί της σωρευόμενης διεκδικητικής αγωγής της κυριότητας των επίδικων κινητών αντικειμένων και διατάχθηκε η επανάληψη, κατ' άρθρο 254 ΚΠολΔ, της συζήτησης αυτής προκειμένου να συμπληρωθούν οι αποδείξεις με τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, από δύο πραγματογνώμονες. Ορίστηκαν τέτοιοι οι Ιωάννης Ταβλάκης και τον Θεόδωρος Τσιόγκας, οι οποίοι, αφού θα έδιναν νόμιμο όρκο εντός τριάντα ημερών από την επομένη της επίδοσης σ' αυτούς αντιγράφου της ως άνω απόφασης θα συνέτασσαν σχετική έκθεση πραγματογνωμοσύνης στην οποία θα κατέγραφαν τα κειμήλια που βρίσκονται εντός της Ι. Μονής, θα προσδιόριζαν την κατάσταση αυτών και τέλος, θα έκριναν επί της δυνατότητας ασφαλούς μεταφοράς αυτών σε ειδικά διαμορφωμένους από την ενάγουσα χώρους για την ασφαλή τοποθέτηση και φύλαξη αυτών. Ενόψει ότι ο ορισθείς πραγματογνώμων Ι. Ταβλάκης, κατά το χρόνο έκδοσης της ως άνω απόφασης, είχε ήδη συνταξιοδοτηθεί, κατόπιν της με αριθμό κατάθεσης 1494/401/2014 αίτησης της ενάγουσας, εκδόθηκε η 353/2014 απόφαση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, με την οποία αντικαταστάθηκε ο ως άνω πραγματογνώμονας, από τον Νικόλαο Μερτζιμεκη. Οι πραγματογνώμονες αποδέχθηκαν τον διορισμό τους και στις 13-2-2015 μετέβησαν στην Ιερά Μονή Εσφιγμένου προκειμένου να διενεργήσουν την εντεταλμένη πραγματογνωμοσύνη, πλην όμως αυτό κατέστη ανέφικτο, από λόγους μη αφορώντες στο πρόσωπό τους, αλλά λόγω της άρνησης των εναγομένων να επιτρέψουν την είσοδό τους στην Ιερά Μονή. Κατά το περιεχόμενο της από 13-2-2015 έκθεσης πραγματογνωμοσύνης τους, για την οποία συντάχθηκε η με αριθμό 9/2015 έκθεση κατάθεσης της Γραμματέα του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, οι ίδιοι δηλώνουν χαρακτηριστικά «Κατά την άφιξή μας στην είσοδο της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου, μας υποδέχθηκε ομάδα μοναχών, οι οποίοι ζήτησαν να δουν τα σχετικά με την πραγματογνωμοσύνη έγγραφά μας καθώς

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

επίσης και τις ταυτότητες μας ... Αφού ήλεγξαν τα εν λόγω έγγραφα, μας ανακοινώθηκε ότι δεν μας επιτρέπεται να διενεργήσουμε την εν λόγω πραγματογνωμοσύνη. Μετά από αυτό αναχωρήσαμε από την Μονή».

Ενόψει της, χωρίς αιτιολογία, άρνησης των εναγομένων να επιτρέψουν στους διορισθέντες από το Δικαστήριο πραγματογνώμονες να εισέλθουν στη Μονή και να εκτελέσουν την υπηρεσία που τους ζητήθηκε, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, κρίνοντας ότι η διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης που το ίδιο διέταξε αποτελεί εμπόδιο στη ροή της διαδικασίας, έτσι ώστε η αναμονή για την άρση του να είναι μάταιη και να προκαλεί άσκοπη επιβράδυνση καθώς η συμπεριφορά των εναγομένων, καθιστά τη διενέργειά της ανέφικτη, ερμηνεύοντας κι εφαρμόζοντας ορθώς τις αναφερθείσες στην αμέσως προηγούμενη νομική σκέψη διατάξεις, ανακάλεσε την, μη οριστική προηγούμενη απόφαση του (70/2014) κατά το σκέλος του αυτό, τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα από τους εκκαλούντες είναι απορριπτέα, όπως και ο λόγος αυτός της έφεσης των. Μη υπάρχοντος δε άλλου λόγου προς έρευνα και ενόψει ότι όλοι οι λόγοι της απορρίφθηκαν, η κρινόμενη, 1με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 892/1707/2018 έφεση των εκκαλούντων-εναγόμενων, κατά της υπ' αριθ. 15/2018 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής πρέπει να απορριφθεί. Τα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης-ενάγουσας, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος των εκκαλούντων, που ηττήθηκαν, όπως ειδικότερα στο διατακτικό της απόφασης αναφέρεται.

IV. Κατά τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Από τη διάταξη αυτή, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 297, 298, 299, 330 και 932 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει, ότι προϋποθέσεις της ευθύνης για αποζημίωση από αδικοπραξία αλλά και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που αποτελεί μη περιουσιακή ζημία είναι: α) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη), β) παράνομος χαρακτήρας της πράξης ή παράλειψης, γ) υπαιτιότητα, που περιλαμβάνει τον δόλο και την αμελεια και δ) πρόσφορος αιτιώδης συνάφεια μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς και αποτελέσματος, δηλαδή της ζημίας. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 919 ΑΚ, όποιος με πρόθεση ζημίωσε άλλον κατά

τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Με τη διάταξη αυτή, που αποτελεί απαραίτητο συμπλήρωμα της διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ, ανάγεται σε αυτοτελή αδικοπραξία, που γεννά υποχρέωση προς αποζημίωση, καθώς επίσης και προς καταβολή χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, η κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη συμπεριφορά του υπαιτίου, εφόσον αυτή έγινε με πρόθεση επαγωγής ζημίας. Ως κριτήριο των χρηστών ηθών, η έννοια των οποίων είναι νομική, χρησιμεύουν οι ιδέες του εκάστοτε κατά τη γενική αντίληψη χρηστών και με φρόνηση σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟΛΑΠ 10/91). Στην περίπτωση που η κρινόμενη συμπεριφορά σχετίζεται με ορισμένη κατηγορία συναλλαγών και συναλλασσομένων, οι αντίστοιχες, στην κατηγορία αυτή των συναλλασσομένων, κρατούσες αντιλήψεις, λαμβάνονται υπόψη, εκτός αν, κατά το κοινό συναίσθημα του πιο πάνω κοινωνικού ανθρώπου, δεν συμβιβάζονται με την κοινωνική ηθική. Προκειμένου να κριθεί, αν στην συγκεκριμένη περίπτωση συμπεριφοράς, υπάρχει αντικειμενική αντίθεση, με την πιο πάνω έννοια, προς τα χρηστά ήθη (την οποία δεν αποκλείει η ύπαρξη σχετικού δικαιώματος ή ευχέρειας) συνεκτιμώνται τα κίνητρα, ο σκοπός του υποκειμένου της συμπεριφοράς, το είδος των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν για την επίτευξη του σκοπού, έστω και θεμιτού και όλες οι λοιπές περιστάσεις πραγματώσεως της συμπεριφοράς, θετικής ή αρνητικής (Ολ.ΑΠ 398/75). Όσον αφορά την πρόθεση, δεν απαιτείται ο ζημιώσας να ενήργησε με τον αποκλειστικό σκοπό να βλάψει τον άλλον (άμεσος δόλος), αλλά αρκεί και η περί της επελευθέρωσης ζημίας θέλησή του, ότι δηλαδή προέβλεψε ως ενδεχόμενη την πρόκληση ζημίας από τη συμπεριφορά του και παρόλα αυτά δεν απέσχε από την πράξη ή την παράλειψη, από την οποία επήλθε η ζημία. Η γένεση, εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 919 ΑΚ, υποχρεώσεως για αποζημίωση, προϋποθέτει, σύμφωνα με αυτή την διάταξη, συνδυαζόμενη με εκείνη του άρθρου 298 του ΑΚ, την ύπαρξη μεταξύ της συμπεριφοράς που αντίκειται στα χρηστά ήθη και της ζημίας που τυχόν επήλθε, αντικειμενικού αιτιώδους συνδέσμου, υπό την έννοια, ότι η ως άνω συμπεριφορά, εκτός του ότι αποτέλεσε αναγκαίο όρο της επελευθέρωσης της ζημίας, ήταν, καθεαυτή, και ικανή, υπό τις συντρέχουσες περιστάσεις, στη συνήθη πορεία των

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

πραγμάτων, να την επιφέρει, ούτως ώστε η ζημία να μπορεί, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να αποδοθεί, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, στην αιτιώδη δυναμικότητα της συμπεριφοράς που αντίκειται στα χρηστά ήθη και, αντιστοίχως, η συμπεριφορά αυτή να συνιστά πρόσφορη, επαρκή αιτία της ζημίας. Περαιτέρω, με τις διατάξεις των άρθρων 57 και 59 ΑΚ προστατεύεται το δικαίωμα της προσωπικότητας που αποτελεί ένα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου με το οποίο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα. Τέτοια αγαθά είναι, εκτός των άλλων, η τιμή και η υπόληψη κάθε ανθρώπου, η οποία αντικατοπτρίζεται στην αντίληψη και την εκτίμηση που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν. Από τις διατάξεις αυτές (των άρθρων 57 και 59 ΑΚ), σε συνδυασμό προς τις διατάξεις των άρθρων 914, 919 και 932 ΑΚ, προκύπτει, ότι επί προσβολής της προσωπικότητας η αξίωση ικανοποίησης για την ηθική βλάβη προϋποθέτει προσβολή των παραπάνω δικαιωμάτων, παράνομη και υπαίτια. Εξάλλου και το νομικό πρόσωπο, εφόσον κηρύσσεται ικανό δικαίου και ικανό προς δικαιοπραξία (άρθρα 61 και 70 ΑΚ), έχει δικαίωμα επί της προσωπικότητας αυτού στην έκφανση της πίστης, της υπόληψης, της φήμης, του κύρους, του επαγγέλματος, του μελλοντος και των λοιπών αναγνωριζόμενων σ' αυτό άυλων αγαθών. Συνεπώς, σε περίπτωση προσβολής της προσωπικότητας αυτού σε οποιαδήποτε των εκφάνσεων τούτων, δικαιούται να ζητήσει, κατά τα άρθρα 57 και 59 ΑΚ προστασία, καθώς και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης (που υπέστη από την προσβολή) που μπορεί να συνίσταται και στην καταβολή χρηματικού ποσού. Επίσης, από τις πιο πάνω διατάξεις των άρθρων 57 και 59 του ΑΚ συνάγεται, ότι, προς θεμελίωση αξίωσης προς προστασία της προσωπικότητας νομικού προσώπου, απαιτείται πράξη που επάγεται μειωτική διαταραχή αυτής σε κάποια των ανωτέρω εκφάνσεων της και που είναι παράνομη. Η επιδίκαση της ικανοποίησης προσδιορίζεται ποσοτικά μετά από εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών ως προς το βαθμό του πταίσματος του δράστη, το είδος της προσβολής, το τυχόν συντρέχον πταίσμα του ζημιωθέντος, με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής, εάν κρίνει ότι επήλθε ηθική βλάβη, καθώς την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των μερών (ΑΠ 864/2014 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών «ΝΟΜΟΣ»).

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προαναφέρθηκε (υπό το στοιχείο II της απόφασης), με την, υπ' αριθμό έκθεσης κατάθεσης Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ./ΕΤΟΣ 1220/110/2012, αγωγή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα, Ιερά Μονή Εσφιγμένου Αγίου Όρους Άθω, ισχυρίστηκε ότι με την, λεπτομερώς και αναλυτικά, αναφερόμενη στην αγωγή συμπεριφορά τους οι εναγόμενοι προσέβαλλαν ευθέως την προσωπικότητα της και ζήτησε, αντιστοίχως, α) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι και κάθε τρίτος που έλκει από αυτούς δικαιώματα, να αποδώσουν σ' αυτή ως αποκλειστική κυρία και νομέα τα ανωτέρω κινητά και ακίνητα, όπως αυτά περιγράφονται στην αγωγή της και β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να άρουν - διακόψουν την προσβολή της προσωπικότητας της και να μην την επαναλάβουν στο μέλλον και συγκεκριμένα να απαγορευτεί σε κάθε εναγόμενο η χρήση, άλλως, να υποχρεωθεί ο κάθε εναγόμενος να παραλείψει στο μέλλον κάθε χρήση της επωνυμίας «Ιερά Μονή Εσφιγμένου» ή «Ιερά Μονή του Εσφιγμένου» με ή χωρίς τα προσδιοριστικά «Αγίου Όρους» ή «αγιορείτικη», του λογοτύπου και της σφραγίδας της, καθώς επίσης του ονόματος « Εσφιγμενίτης», του τίτλου «Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου» και «προϊστάμενος της Συνάξεως της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου» με οποιοδήποτε μέσο και τρόπο, δημοσίως ή και ιδιωτικώς, να απαγορευτεί περαιτέρω σε κάθε εναγόμενο η χρήση, άλλως, να υποχρεωθεί ο κάθε εναγόμενος να παραλείψει στο μέλλον τη χρήση κάθε παρεμφερούς όρου και ιδίως οποιουδήποτε από τους παραπάνω με την προσθήκη ενός από τα επίθετα «γνήσιος - γνήσια», «παραδοσιακός - παραδοσιακή», «μόνος - μόνη», «αυθεντικός - αυθεντική», «πραγματικός - πραγματική», «ιστορική», «παλαιό - ή παλαιά» ή οποιουδήποτε άλλου αναλόγου σημασίας ή συνδυασμού αυτών, με οποιοδήποτε μέσο και τρόπο, δημοσίως ή και ιδιωτικώς, να απαγορευτεί σ' αυτούς και σε κάθε τρίτον που έλκει από αυτούς δικαιώματα, για το μέλλον, η εκτύπωση, διάθεση, διανομή ή οπωσδήποτε διακίνηση του οποιουδήποτε εγγράφου ή και εντύπου, δημοσίως ή ιδιωτικώς, εφόσον εμπεριέχει τις παραπάνω ή άλλες ανάλογες εκφράσεις, να απειληθεί κατά κάθε εναγόμενου, για κάθε παραβίαση της υποχρέωσης του να παραλείψει οποιαδήποτε από τις προαναφερόμενες πράξεις χρηματική ποινή: για κάθε επανάληψη της

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ